

T5 TRWAŁOŚĆ RATOWNICTWA

Prof. dr Steffen Fleßa, Kierownik Projektu, Kierownik Katedry w Instytucie Ogólnej Ekonomiki Przedsiębiorstw i Zarządzania Zdrowiem, Uniwersytet w Greifswaldzie

„Szanowne Panie i Panowie,

serdecznie witamy w pakiecie roboczym 5. My – Julia Kuntosch i Steffen Fleßa – chcielibyśmy przedstawić Państwu zasady zrównoważonego rozwoju zintegrowanej, transgranicznej opieki w nagłych wypadkach.

Podstawowym celem projektów badawczych jest umożliwienie wykorzystania wyników projektu poza okresem finansowania. Nazywa się to zrównoważonym rozwojem. Treść pakietu roboczego T5 polegała zatem na określeniu czynników, które są ważne dla trwałości zintegrowanego ratownictwa transgranicznego.”

Julia Kuntosch, Instytucie Ogólnej Ekonomiki Przedsiębiorstw i Zarządzania Zdrowiem, Uniwersytet w Greifswaldzie

„Głównym celem było opracowanie koncepcji zrównoważonego rozwoju. Z jednej strony określono czynniki, które powinny przyczynić się do kontynuacji ratownictwa transgranicznego po zakończeniu projektu. Z drugiej strony, wyniki powinny nie tylko poprawić sytuację zdrowotną w regionie, ale także powinny być możliwe do przeniesienia do innych regionów przygranicznych.

Planowanie zrównoważonego rozwoju wymaga analizy interesariuszy. Ma to na celu określenie, które osoby i grupy osób są zaangażowane w projekt, jaką rolę odgrywają w powodzeniu projektu i jak na to wpływają.

Na początku projektu 17 ekspertów z 12 partnerów projektu zostało zapytanych w wywiadach o możliwe czynniki zrównoważonego rozwoju dla transgranicznego ratownictwa. W wywiadach można było szczegółowo omówić zarówno czynniki sukcesu, które mogą wspierać zrównoważony rozwój, jak i czynniki niepowodzenia, które mogą utrudniać zrównoważony rozwój.

Aby osiągnąć cele pomysłu na projekt, należy najpierw zaplanować odpowiednie działania, które mogą doprowadzić do osiągnięcia celów. Poza tym należy zdefiniować wskaźniki, które można wykorzystać do pomiaru, czy wybrane działania rzeczywiście doprowadziły do osiągnięcia celów.

Ponadto należy zastanowić się, w jaki sposób wyniki projektu powinny być kontynuowane i utrwalane po zakończeniu projektu. W celu trwałego wykorzystania lub transferu wyników projektu do innych regionów należy określić odpowiednie ścieżki transferu, które mogą różnić się w zależności od poszczególnych grup interesu.

Ilustracja przedstawia system składający się z czterech kwadrantów, które różnią się charakterystyką pod względem siły innowacyjności i zaangażowania interesariuszy zaangażowanych w projekt.

Wszystkich 12 interesariuszy przydzielono do kwadrantów od pierwszego do czwartego, zgodnie z ich danymi, przy czym grubość linii łączących wskazywała intensywność powiązania między nimi.

W projekcie jest wiele gwiazd, które są blisko powiązane z innymi partnerami projektu z poza pierwszego kwadrantu. Gwiazdy posiadają długoterminowe zaangażowanie i chęć wspierania projektu. Osoby przydzielone do drugiego kwadrantu nazywane są iskrami – są bardzo kreatywne i innowacyjne – iskry chcą inspirować innych i inicjować zmiany. W dłuższej perspektywie nie są jednak zaangażowane w realizację projektu i przerzucają odpowiedzialność na innych. Przeniesienie odpowiedzialności z iskier na gwiazdy mogłoby działać z INGRIP bez żadnych problemów.

Czwarty kwadrant ukazuje dużą liczbę garbów – należy je stale motywować i zachęcać do utrzymywania zmian systemowych, ponieważ ich rola ma duże znaczenie w perspektywie długoterminowej. Należy ocenić pozytywnie to, że garby w INGRIP są ściśle związane z gwiazdami. Istnieje zatem możliwość, że przez resztę okresu trwania projektu one również staną się gwiazdami.

Aby zapewnić zrównoważony rozwój, stosuje się wskaźniki, które można stosować we wszystkich branżach.

Kontynuacja działań podlega ciągłemu monitorowaniu zmieniających się warunków ramowych: dynamiczne procesy istniejące pod względem prawnym, strukturalnym i organizacyjnym muszą być regularnie sprawdzane, a działania dostosowywane do potrzeb.

Koszty istotne z punktu widzenia perspektywy można zidentyfikować i obliczyć już na etapie projektu. Na tej podstawie należy określić, które nośniki kosztów są odpowiedzialne za pokrycie kosztów po sfinansowaniu projektu.

Wiedza projektowa może być trwała tylko wtedy, gdy poprzez transformację wykazuje korzyści również dla innych dyscyplin w projektach ponadregionalnych.

Przeniesienie do innych regionów wymaga planowania długoterminowego przez zaangażowane podmioty. Ponadto należy określić, czy działania można zintegrować z istniejącymi strukturami systemowymi.

Podstawowym czynnikiem sukcesu dla trwałości jest zapewnienie długoterminowego finansowania. Wymaga to dostosowania do ram prawnych. Przyjęcie transgranicznego ratownictwa kryzysowego nadal pociąga za sobą innowacje prawne, na przykład w dziedzinie prawa pracy. Dla rozwoju prawa mają być zawierane dwustronne umowy o współpracę, na podstawie których można będzie szukać dostosowań prawnych. Wsparcie polityczne obu narodów ma kluczowe znaczenie dla tych czynników sukcesu. Aby osiągnąć wspólne cele, należy zmotywować zarówno interesariuszy politycznych, jak i usługodawców, którzy pracują w praktyce. Dla osób aktywnie zaangażowanych w ratownictwo ważne jest, aby oferowane programy szkoleniowe zostały przez nich zaakceptowane. Można to osiągnąć na przykład za pomocą ciągłości procesów i pracy międzykulturowej. W przypadku ratownictwa transgranicznego między dwoma krajami istotne jest, aby istniała dostosowana infrastruktura techniczna, aby pokonać przeszkody komunikacyjne.

Wysokie koszty i niewyjaśnione finansowanie stanowią istotne przeszkody dla osiągnięcia trwałości, a ponadto w przypadku braku ram prawnych i umów o współpracę nie można stworzyć solidnych podstaw dla wspólnego ratowania. Za stworzenie podstawy prawnej odpowiadają decydenci na szczeblu politycznym. Dynamiczne procesy rozwoju politycznego mogą jednak przyczynić się do tego, że ustalone priorytety ratownictwa transgranicznego tracą znaczenie. Brak wiedzy na temat przyszłej współpracy bilateralnej idzie w parze ze słabą motywacją ze strony zaangażowanych podmiotów. To może objawiać się przykładowo niskim zainteresowaniem nauką drugiego języka. Ponadto brak niezbędnej infrastruktury może prowadzić do demotywacji. Nie ma pewności, czy transgraniczne operacje ratunkowe będą odbywać się regularnie i czy ratownicy będą mogli aktywnie wykorzystywać nabyte umiejętności językowe. Ponieważ akcje ratunkowe odbywają się po drugiej stronie granicy w Europie, wymagania dotyczące zarządzania jakością muszą być ze sobą dostosowane, przy jednoczesnym zachowaniu tej samej jakości opieki.”

Prof. dr Steffen Fleßa, Kierownik Projektu, Kierownik Katedry w Instytucie Ogólnej Ekonomiki Przedsiębiorstw i Zarządzania Zdrowiem, Uniwersytet w Greifswaldzie

„Serdecznie dziękujemy za przyjrzenie się wspólnie z nami determinantom zrównoważonego rozwoju INGRiP. Jesteśmy przekonani, że nasz projekt po zakończeniu fazy finansowania nie zatopi się po prostu w aktach naukowych, ale w dłuższej perspektywie wniesie istotny wkład w ratownictwo w regionach przygranicznych. Podsumowując, możemy stwierdzić, że kompleksowa analiza trwałości ratownictwa transgranicznego powinna obejmować cały łańcuch dostaw. Dlatego w kolejnym kroku chcielibyśmy przyrzeć się również szpitalom w Polsce i w Niemczech. Z niecierpliwością czekamy na to wyzwanie i dalszą współpracę.”